

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sicut amor de Christo triumphat in cruce: ita Christus de amore, in anima
peccatrice cruce subjecta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

speluncam se contulit, ubi triginta vixit annos ab omni hominum consuetudine longè disjuncta. Tu verò non dicam quid simile, sed quid non dissimile facis? Profitetur illa se poenitentem: tu vix auderes coram nonnullis quædam pietatis opera prodere, ne te fortè irrideant. Deputat se illa suis pretiosis vestibus: tu pretiosiores quotidie pro humano more appeteres. Totum se illa Christo addicit: tu te totum mundo & mundanis affectibus. Inhæret illa Cruci & Crucifixo, quibuscuque suis periculis: tu ne honoris leve damnum velles pro Christo pati. Secessit illa & mundo ut soli Christo vivit: tu nihil aspicius ducis quam humanis abduci congressibus, quam non videre & non videri! O te nimis exsecratum si non vides quantum ab illa distes!

III. P U N C T U M.

SIC ergo etiam manifestè patet quantum à vera & perfecta poenitentia deficias.

Quid est enim ab ea deficere, nisi ab his observandis recedere, quæ ad veram & perfectam poenitentiam requiruntur? Quænam porro sunt illa nisi quæ in poenitente Magdalena, tanquam in viva poenitentium forma sunt declarata? Vidisti verò quantum ab hæc forma distares: quid est ergo quod non simul videas quantum à vera distes poenitentia? Vel si satis aperte id vides, quid animi sentis? Quid est tunc sensus ve à Christiani, ubi res agit tanti momenti & ponderis? Nunquid qui cecidit, non resurgit? Et qui aversus est, non revertetur? Quare ergo aversus est populus iste aversione contentiosa? Apprehenderunt mendacium, & noluerunt reverti. Attendi & auscultavi, nemo quod bonum est loquitur, nullus est qui agat poenitentiam super peccato suo dicens, quid feci? Omnes conversi sunt ad cursum suum, quasi oquua

impetu vadens ad prælium. VULNUS, & livor, & plaga sumens non est circumligata, nec curata medicamine, neque lora oleo. DEDIT ei Deus locum poenitentia, & ille abusus eo in superbiam. Hoc est videlicet, hoc est quod te retardat, quia tardat Dominus, quia expectat, quia bonus est, quia misericors, quia longanimis. Itane verò propterea differendum? An divitias bonitatis eius, & patientia, & longanimitate contempnunt? Ignoras quoniam benignitas Dei ad poenitentiam te adducat? Secundum autem duritiam tuam & impoentiam car, thesaurizas tibi iram in die iræ, & revelationi justii judicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera eius.

Apertè verò etiam sanctus Gregorius sermonem de hac nostra poenitente concludens, rationem inde accipit & motivum non differendæ poenitentia, quod Deus idcirco expectet, ne differamus, idcirco bonitatem suam offert, ut ea moti facilius inducamur ad reditum. Ecco, inquit, vocat, & quos inquinatos denuntiat. Hostiam amlecti querit, à quibus desertum esse se queritur. Nemo ergo tanta misericordia tempus perdat, nemo oblata remedia divina pietati abiciat. Ecce superna benignitas aversos nos revocat, & nobis revertentibus clementia sua sinum aperit: unusquisque ergo penset quo debito constringitur, quando Deus illum expectat ne contemptus exasperetur. Et post allatum Jeremias locum, Attendi & auscultavi: videte tantæ pietatis sinum, considerate apertum vobis misericordie gremium: quos male cogitantes perdit, bene cogitantes querit. Ad vos ergo, fratres charissimi, ad vos oculos mentis reducite, & poenitentem peccatricem mulierem in exemplum vobis imitationi anteferte. Et quæ plura prosequitur, quæ extendunt ut animus à re nimis amata unde est peccatum, avertatur, quia in eâ præcipue aversione consistit status animi poenitentis, ut alibi demonstratur.

Possit hæc etiam formari veritas:

Magdalena, seu anima verè poenitens, verus est, Christi triumphus.

Vel sic aptius.

Sicut amor de Christo triumphat in cruce: ita Christus de amore, in anima peccatrice, cruci subjecta.

RATIO EST, Quia idcirco amor de Christo triumphat in cruce, quia Christum quodammodo vincit, spoliat & ita sibi subjectum habet, ut, quidquid jubet Amor, hoc Christus in

cruce faciat & patiatur. Sed in anima peccatrice verè poenitente & cruci subjecta, qualis est Magdalena, hoc ipsum Christus facit de amore mundano. Nemo illum in ea vincit anima, &

ita sibi subiectum tenet, ut, quidquid Christus velit, hoc anima verè poenitens faciat & patiat, aut non sit verè poenitens. Ergo sicut amor de Christo triumphat in cruce ita Christus de amore in anima peccatrice cruci subiecta. Unde & aliter posset concipi veritas: **Quem non perfectè poenitet, Christi triumpho invidet.**

Ratio supponit quod per se est clarum, nempe invidere Christi triumpho nihil aliud esse quàm impedire ne triumphet de nobis: quo supposito sic declarat veritatem; ille impedit ne de se Christus triumphet qui se non sinit perfectè Christo subijci, sed quem non perfectè poenitet, non sinit se perfectè Christo subijci. Ergo ille impedit ne de se Christus triumphet. Quod est maiorem Christi obscurare gloriam quam de se possit consequi, & quam ei deberes omnibus modis procurare.

Videri potest Divus Bernardus sermone sexagesimo quarto, in Cantica, unde hæc fundamentalis propositio est eruta: *Triumphat de Deo* 2. Cor. 2. *amor, nempe in Cruce, ubi semetipsum exinanivit, ut scias amoris fuisse quædam plenitudo effusa est, quod altitudo adæquata est, quod singularitas associata est;* Quod & fufius demonstrare est facile, per analogiam ad triumphum seu ad triumphantis proprias qualitates; quo in sensu dixit Apostolus: *Deo gratias qui semper triumphat nos; in Christo IESU.* De quo & alibi, *Expolians principatus & potestates traxit confidenter palmam triumphans illos in semetipso.* Vide & supra in hac 3. parte, Feria 5. primæ Hebdomadæ, in Solemnitate sanctissimi Sacramenti, ubi hæc habetur veritas.

Quæ hodiernum Christi triumphum res una magis illustrare debuerat, hæc una magis obscurat.

IN FESTO SANCTI IACOBI APOSTOLI,

Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum? Dicunt ei, possumus. Matth. 20.

VERITAS PRACTICA

I. PUNCTUM.

Sicut possumus, sic debemus.

Id est.

Qua ratione tenemus nos posse bibere calicem Domini: eadem tenemur bibere.

RATIO qua tenemus nos posse bibere calicem Domini, hæc est inter alias, quod à Domino nobis offertur bibendus.

Sed ipsa hæc ratio persuadet nos teneri ad sumendum & bibendum talem calicem.

Ergo qua ratione tenemus nos posse bibere calicem Domini, eadem tenemur bibere. Quod brevius dici potest, Sicut possumus sic debemus. Sic debemus loqui & facere exemplo sancti Iacobi, quod hodie proponitur imitandum.

HIC est unus de filiis Zebedæi dictus Iacobus maior; frater germanus Joannis Evangelistæ, quorum mater accedens ad Dominum adorans, petit, ut unus eorum ad dexteram ipsius aliquando regnantis sederet, & alter sinistram. Quibus respondens Dominus: *Nescitis, inquit, quid petatis; potestis bibere calicem quem ego bibiturus sum? Dicunt ei, possumus. At illi: calicem quidem meum bibetis, sedere autem ad dexteram meam vel sinistram, non est meum dare vobis, sed quibus paratum est à Patre meo.* Id est, non sic immeritis aut personis favore datur sicut putatis, sed oportet unumquemque illudante meriti secundum gratias ipsi à Deo datas. *Secundum formam servati loquitur, inquit S. Augustinus. Divus verò Hieronymus sic paulò fufius: Regnum Dei, non est tantum danti, sed etiam accipienti; quicumque se dignum præbuerit, accipiet quod non persona sed vita paratum est.*

Sapienter autem monet sanctus Joannes Chrysostomus, non esse mirum si adeo imperfecti